

**Національне антикорупційне
бюро України. Історія
створення, основні завдання
та компетенція, особливості
діяльності під час воєнного
стану, нормативно-правова
основа діяльності**

Національне антикорупційне бюро України (НАБУ або Бюро) є центральним органом виконавчої влади із спеціальним статусом, на який покладається попередження, виявлення, припинення, розслідування та розкриття корупційних та інших кримінальних правопорушень, віднесених до його підслідності, а також запобігання вчиненню нових.

Завданням НАБУ є протидія корупційним та іншим кримінальним правопорушенням, які вчинені вищими посадовими особами, уповноваженими на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, та становлять загрозу національній безпеці, а також вжиття інших передбачених законом заходів щодо протидії корупції.

Видання буде в нагоді працівникам правоохоронних органів, органів правосуддя, здобувачам юридичної, фінансово-економічної освіти та їх викладачам, податківцям, підприємцям та іншим платникам податків, спеціалістам фінансово-економічного сектору, службовцям органів влади та місцевого самоврядування, іншим зацікавленим особам.

НАЦІОНАЛЬНЕ АНТИКОРУПЦІЙНЕ БЮРО УКРАЇНИ

ІСТОРІЯ СТВОРЕННЯ
ОСНОВНІ ЗАВДАННЯ ТА КОМПЕТЕНЦІЯ
ОСОБЛИВОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ПІД ЧАС
ВОЄННОГО СТАНУ
НОРМАТИВНО-ПРАВОВА ОСНОВА
ДІЯЛЬНОСТІ

Видавничий дім
«ПРОФЕСІОНАЛ»
Київ – 2023

Укладачі:

Коропатнік Ігор Михайлович — доктор юридичних наук, професор, начальник кафедри правового забезпечення Військового інституту Національного університету імені Тараса Шевченка, полковник юстиції;

Микитюк Микола Андрійович — доктор юридичних наук, доцент, професор спеціальної кафедри №1 Інституту Управління державної охорони України Київського національного університету імені Тараса Шевченка, полковник;

Павлюк Олександр Олексійович — начальник штабу-заступник командувача Сухопутних військ Збройних сил України, кандидат військових наук, генерал-лейтенант;

Петков Сергій Валерійович — доктор юридичних наук, професор, професор кафедри публічного та приватного права Таврійського національного університету імені В.І. Вернадського.

Н 35 **Національне антикорупційне бюро України (НАБУ).** Історія створення, основні завдання та компетенція, особливості діяльності під час воєнного стану, нормативно-правова основа діяльності / укл.: Коропатнік І. М., Микитюк М. А., Павлюк О. О., Петков С. В. — Київ. ВД «Професіонал», 2023. — 566 с.

ISBN 978-966-370-866-9

Національне антикорупційне бюро України (НАБУ або Бюро) є центральним органом виконавчої влади із спеціальним статусом, на який покладається попередження, виявлення, припинення, розслідування та розкриття корупційних та інших кримінальних правопорушень, віднесених до його підслідності, а також запобігання вчиненню нових.

Завданням НАБУ є протидія корупційним та іншим кримінальним правопорушенням, які вчинені вищими посадовими особами, уповноваженими на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, та становлять загрозу національній безпеці, а також вжиття інших передбачених законом заходів щодо протидії корупції.

Видання буде в нагоді працівникам правоохоронних органів, органів правосуддя, здобувачам юридичної, фінансово-економічної освіти та їх викладачам, податківцям, підприємцям та іншим платникам податків, спеціалістам фінансово-економічного сектору, службовцям органів влади та місцевого самоврядування, іншим зацікавленим особам.

ВСТУП

Національне антикорупційне бюро України (НАБУ або Бюро) в сучасному його розумінні є центральним органом виконавчої влади із спеціальним статусом, на який покладається попередження, виявлення, припинення, розслідування та розкриття корупційних та інших кримінальних правопорушень, віднесених до його підслідності, а також запобігання вчиненню нових.

Завданням НАБУ є протидія корупційним та іншим кримінальним правопорушенням, які вчинені вищими посадовими особами, уповноваженими на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, та становлять загрозу національній безпеці, а також вжиття інших передбачених законом заходів щодо протидії корупції.

Основні принципи діяльності Національного бюро:

- 1) верховенство права;
- 2) повага та дотримання прав і свобод людини і громадянина;
- 3) законність;
- 4) безсторонність та справедливість;
- 5) незалежність Національного бюро та його працівників;
- 6) підконтрольність і підзвітність суспільству та визначеним законом державним органам;
- 7) відкритість для демократичного цивільного контролю;
- 8) політична нейтральність і позапартійність;
- 9) взаємодія з іншими державними органами, органами місцевого самоврядування, громадськими об'єднаннями.

За інформацією офіційного сайту Бюро (<https://nabu.gov.ua/>) у своїй діяльності НАБУ сповідує **такі цінності**:

Цілісність: здатність діяти у відповідності до загальноприйнятих суспільних, етичних та професійних норм, здатність протидіяти зовнішньому тиску.

Мужність: спроможність йти на ризики заради виконання поставлених Законом завдань НАБУ.

Рішучість: прийняття своєчасних та ефективних рішень та уникання невиправданої затримки їх реалізації.

Цілеспрямованість: готовність просуватись вперед, демонструючи прагнення до професійного зростання та самовдосконалення у реалізації поставлених цілей.

Діяльність НАБУ з очищення влади від корупції справедливим і законним шляхом позитивно впливає на побудову в Україні громадянського суспільства та перетворення країни на державу з високим індексом якості життя.

Кадрова політика Бюро орієнтована на підбір персоналу, який відповідає за своїми особистими, діловими та моральними якостями, освітнім і професійним рівнем та спроможний ефективно виконувати відповідні службові обов'язки.

Призначення на посади у Національному бюро здійснюється виключно за результатами **відкритого конкурсу**, що передбачає складання кваліфікаційного іспиту (тестування) та проведення співбесіди.

Основні принципи кадрової політики НАБУ:

Рівні можливості: у конкурсі може брати участь кожен громадянин України, який відповідає вимогам до кандидатів на вакантну посаду в Національному бюро.

Відкритість та прозорість: конкурс здійснюється відкрито, з обов'язковим інформуванням громадськості шляхом оприлюднення інформації про вакантні посади, основні вимоги до кандидатів на вакантні посади, процедуру, етапи та строки проведення конкурсу, принципи та умови відбору кандидатів, хід проведення конкурсу та його результати на офіційному веб-сайті Національного бюро.

Об'єктивність оцінки: багатоступеневий відбір у ході проведення конкурсу створює умови для об'єктивної оцінки відповідності кандидатів за особистими, діловими та моральними якостями, освітнім і професійним рівнем спроможних ефективно виконувати відповідні службові обов'язки на посадах працівників Національного бюро.

Видання буде в нагоді працівникам правоохоронних органів, органів правосуддя, здобувачам юридичної, фінансово-економічної освіти та їх викладачам, податківцям, підприємцям та іншим платникам податків, спеціалістам фінансово-економічного сектору, службовцям органів влади та місцевого самоврядування, іншим зацікавленим особам.

ЗАГАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ЩОДО ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ ТА БОРОТЬБИ ІЗ ЇЇ ПРОЯВАМИ В УКРАЇНІ

В сучасному світі немає жодної країни, де корупція була би повністю викорінена. Жодна із соціально-політичних і економічних систем не мала, не має і не може мати повного імунітету до корупції.

Корупція може існувати тривалий час як в країнах з слабо розвиненими економіками, незрілими суспільними відносинами, так й у розвинутих демократичних країнах та у відкритих ринкових економіках.

Відмінність при цьому полягає насамперед не в наявності чи відсутності корупції як такої, а в її масштабах, характері корупційних проявів, впливі на економічні, соціальні, політичні, правові та інші процеси. Тобто, з одного боку, корупція характеризує основні суспільні відносини, притаманні країні та суспільству, з другого – здійснює негативний вплив на економіку, політику, право, ідеологію, суспільну психологію тощо.

Таким чином **у наявних проявах корупції виявляються вади суспільного і економічного життя країни** – неефективність влади, недосконалість важливіших державних і суспільних інститутів, економічні проблеми, проблеми із дотриманням прав і свобод людини тощо.

Високий рівень корупції у країні зазвичай характеризується наявністю таких складових:

системність, функціональність корупції та толерантність до неї в суспільстві;

правовий нігілізм і недовіра принципів верховенства права;
відсутність вагомих результатів антикорупційної політики;
пасивність інститутів громадянського суспільства.

Одне з найбільш лаконічних, але інформативно змістовних визначень корупції запропоновано Дев'ятим конгресом ООН (Каїр, 1995 р.), де корупція розглядається, як «зловживання державною владою для одержання вигоди в особистих цілях».

Більш об'ємне визначення, що значно розширило поняття суб'єкта корупційних діянь, було розроблено Міждисциплінарною групою по корупції Ради Європи, за яким досліджуваний феномен розглядається

не тільки як хабарництво, але і як «будь-яке інше поводження осіб, яким доручене виконання визначених обов'язків у державному чи приватному секторі і яке веде до порушення обов'язків, покладених на них по статуту державної посадової особи, приватного співробітника, незалежного агента чи іншого виду відносин і має на меті одержання будь-яких незаконних вигод для себе й інших».

У деяких визначеннях, наприклад, у документах, підготовлених Секретаріатом ООН, корупція трактується як сукупність трьох класифікаційних груп кримінальних діянь:

1. Крадіжка, розкрадання і присвоєння державної власності посадовими особами;
2. Зловживання службовим становищем для одержання невинуватених особистих вигод;
3. Конфлікт інтересів між громадським обов'язком і особистою користю.

Україна не може бути осторонь цих процесів. Тим більше, що корупція є нашою болючою реальністю. Ба більше, **корупція є однією з найгостріших проблем українського суспільства**, що становить реальну загрозу для національної безпеки та державності України, її політичного, соціального та економічного розвитку, утвердження і забезпечення принципів демократії та верховенства права. Україну з року в рік відносять до найбільш корумпованих держав світу. Більшість громадян України переконані у значній корумпованості вітчизняної публічної влади, а до самої корупції ставляться дуже толерантно. За результатами періодичних оцінювань групи держав проти корупції GRECO, Організації економічного співробітництва і розвитку, Європейської Комісії констатовано вкрай погане виконання міжнародних зобов'язань, взятих Україною в антикорупційній сфері.

Процес протидії корупції в Україні супроводжується постійною зміною антикорупційного законодавства, неузгодженістю дій між антикорупційними та іншими правоохоронними органами, безсистемністю участі в антикорупційній діяльності інститутів громадянського суспільства. Недосконалість організаційного і функціонального компонентів державного механізму протидії корупції, незавершеність антикорупційної реформи негативно впливають на результати протидії корупції.

Це призводить до ситуації, коли:

системні корупціонери незмінно пристосовуються до законодавчих новацій та нових антикорупційних органів;

зарубіжні донори і партнери констатують незмінні складнощі і перешкоди щодо запровадження прозорого і чесного урядування;

українське суспільство примушене сприймати боротьбу з корупцією як перманентний процес, що не призначений для досягнення відчутних практичних результатів.

На думку деяких науковців (наприклад Шедий М.В.), при таких проявах корупції є стійка небезпека, коли це **явище на практиці набуває такого розмаху, що цілком може вважатися соціальним інститутом**. Тобто корупція, як соціальне явище починає виконувати цілком визначену соціальну функцію. Тобто спостерігається процес, коли цілком негативна соціальна практика перетворюється у такий собі соціально-суспільний інститут, який виконує свої соціальні функції. При цьому корупція у процесі інституціоналізації проходить певні фази перетворення, про що свідчать:

корупція виконує певні соціальні функції;

корупція характеризується наявністю конкретних суб'єктів корупційних відносин (патрон – клієнт), розподілом соціальних ролей (хабародавець, хабароотримувач, посередник);

корупція передбачає наявність певних правил гри, норм, про які відомо суб'єктам корупційної діяльності;

корупція співвідноситься зі специфічними і стійкими формами вербальної і невербальної комунікації, що відображається у власному сленгу і символіці.

Критерієм завершеності процесу інституціоналізації корупції є створення статусно-рольової структури, соціально схваленої більшою частиною громадськості. Масштаби поширення корупції можуть свідчити про завершеність/незавершеність процесу інституціоналізації.

Найбільша небезпека при цьому для України є у тому, що актуальність запобігання та протидії корупції посунені (вимушено) процесами відсічи російської агресії. При цьому навіть війна не може зупинити корупційні схеми, а також корупційний вплив на суспільство і економіку країни.

ІСТОРІЯ СТВОРЕННЯ І СТАНОВЛЕННЯ НАБУ

Корупція завжди залишалася однією з найсерйозніших проблем України. Протягом часу президентства Віктора Януковича ситуація з корупцією у вищих ешелонах влади послідовно погіршувалася.

Через рік після Революції гідності Україна залишалася найбільш корумпованою країною Європи: за результатами глобального Індексу сприйняття корупції 2014 (Corruption Perceptions Index) країна посідає 142 місце зі 175. Отже, Україна залишається тотально корумпованою державою.

Існуючий механізм протидії корупційним проявам в Україні є неефективним. Одним зі шляхів покращення ситуації законодавець вважає інституційну реформу органів, що здійснюють досудове розслідування та кримінальне переслідування у справах про корупційні злочини. Тому парламентом було схвалено створення нового автономного органу (поза системою існуючих правоохоронних органів), основною функцією якого є виявлення та розслідування корупційних злочинів, що становлять особливу суспільну небезпеку.

Таким органом стало Національне антикорупційне бюро. Його створення було передбачене Законом України «Про Національне антикорупційне бюро України», прийнятим 14 жовтня 2014 року. На етапі законопроекту він мав назву «Про систему спеціально уповноважених суб'єктів у сфері протидії корупції». Закон набрав чинності 25 січня 2015 року.

Завданням Національного бюро є протидія кримінальним корупційним правопорушенням, які вчинені вищими посадовими особами, уповноваженими на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, та становлять загрозу національній безпеці.

Подібні антикорупційні структури існують у низці країн.

Створення Бюро було програмним пунктом Коаліційної угоди парламентської більшості та вимогою Міжнародного валютного фонду.

В січні 2015 року вперше в історії сучасної України було оголошено відкритий конкурс на заміщення вакантної посади

керівника державного органу. 186 кандидатів на посаду директора Національного антикорупційного бюро України подали свої документи. Переможцем став Артем Ситник.

16 квітня 2015 року Президент України Петро Порошенко підписав два Укази: №217/2015 – про утворення Національного антикорупційного бюро України та №218/2015 – про призначення Артема Ситника Директором Бюро. З цього моменту розпочалось створення нового державного органу. Першими наказами від 23 квітня 2015 року Директор Бюро затвердив структуру та штатний розпис НАБУ, 24 квітня – Гізо Углава був призначений першим заступником Директора Бюро. Пізніше було призначено ще двох заступників – Анатолія Новака та Тетяну Варварську.

7 травня у Бюро з'явилося власне приміщення за адресою: м.Київ, вул. В.Сурикова, 3.

16 вересня 2020 року Конституційний суд України визнав окремі положення Закону України «Про Національне антикорупційне бюро України» такими, що не відповідають Основному закону.

10 листопада 2021 року набули чинності зміни до Закону України «Про Національне антикорупційне бюро України», які усунули правові колізії. З цієї дати НАБУ стало центральним органом виконавчої влади зі спеціальним статусом, але зберегло ключові засади свого функціонування: інституційну незалежність та спеціалізацію на розслідуванні корупційних та інших кримінальних правопорушень.

ПЕРША РЕДАКЦІЯ ЗАКОНУ

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про Національне антикорупційне бюро України

(Відомості Верховної Ради (ВВР), 2014, № 47, ст.2051)

Цей Закон визначає правові основи організації та діяльності Національного антикорупційного бюро України.

Розділ I

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Статус Національного антикорупційного бюро України

1. Національне антикорупційне бюро України (далі - Національне бюро) є державним правоохоронним органом, на який покладається попередження, виявлення, припинення, розслідування та розкриття корупційних правопорушень, віднесених до його підслідності, а також запобігання вчиненню нових.

Завданням Національного бюро є протидія кримінальним корупційним правопорушенням, які вчинені вищими посадовими особами, уповноваженими на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, та становлять загрозу національній безпеці.

2. Національне бюро утворюється Президентом України відповідно до цього та інших законів України.

Стаття 2. Правова основа діяльності Національного бюро

1. Правову основу діяльності Національного бюро становлять Конституція України, міжнародні договори України, цей та інші закони України, а також прийняті відповідно до них інші нормативно-правові акти.

Стаття 3. Основні принципи діяльності Національного бюро

1. Основними принципами діяльності Національного бюро є:

- 1) верховенство права;
- 2) повага та дотримання прав і свобод людини і громадянина;
- 3) законність;
- 4) безсторонність та справедливість;
- 5) незалежність Національного бюро та його працівників;
- 6) підконтрольність і підзвітність суспільству та визначеним законом державним органам;
- 7) відкритість для демократичного цивільного контролю;
- 8) політична нейтральність і позапартійність;
- 9) взаємодія з іншими державними органами, органами місцевого самоврядування, громадськими об'єднаннями.

Стаття 4. Гарантії незалежності Національного бюро

1. Незалежність Національного бюро у його діяльності гарантується:

1) особливим порядком конкурсного відбору Директора Національного бюро та вичерпним переліком підстав припинення повноважень Директора Національного бюро, які визначені цим Законом;

2) конкурсними засадами відбору інших працівників Національного бюро, їх особливим правовим та соціальним захистом, належними умовами оплати праці;

3) установленим законом порядком фінансування та матеріально-технічного забезпечення Національного бюро;

4) визначеними законом засобами забезпечення особистої безпеки працівників Національного бюро, їх близьких родичів, майна;

5) іншими засобами, визначеними цим Законом.

2. Використання Національного бюро в партійних, групових чи особистих інтересах не допускається. Діяльність політичних партій у Національному бюро забороняється.

3. Забороняється незаконне втручання державних органів, органів місцевого самоврядування, їхніх посадових і службових осіб, політичних партій, громадських об'єднань, інших фізичних або юридичних осіб у діяльність Національного бюро.

Будь-які письмові чи усні вказівки, вимоги, доручення тощо, спрямовані до Національного бюро чи його працівників, які стосуються питань досудового розслідування у конкретному кримінальному провадженні і не передбачені Кримінальним процесуальним кодексом України, є неправомірними та не підлягають виконанню. У разі отримання такої вказівки, вимоги, доручення тощо працівник Національного бюро невідкладно інформує про це в письмовій формі Директора Національного бюро.

Стаття 5. Загальна структура і чисельність Національного бюро

1. Національне бюро складається з центрального і територіальних управлінь, які є юридичними особами публічного права.

Центральне управління Національного бюро безпосередньо здійснює покладені на Національне бюро завдання, координує та контролює діяльність територіальних управлінь.

2. Для забезпечення виконання завдань Національного бюро утворюються такі його територіальні управління:

1) територіальне управління, яке знаходиться у місті Львів та поширює свою діяльність на Волинську, Закарпатську, Івано-Франківську, Львівську, Тернопільську області;

2) територіальне управління, яке знаходиться у місті Хмельницький та поширює свою діяльність на Вінницьку, Житомирську, Рівненську, Хмельницьку, Чернівецьку області;

3) територіальне управління, яке знаходиться у місті Миколаїв та поширює свою діяльність на Кіровоградську, Миколаївську, Одеську області;

4) територіальне управління, яке знаходиться у місті Мелітополь та поширює свою діяльність на Автономну Республіку Крим, Запорізьку, Херсонську області, місто Севастополь;

5) територіальне управління, яке знаходиться у місті Полтава та поширює свою діяльність на Дніпропетровську, Полтавську, Сумську, Харківську області;

6) територіальне управління, яке знаходиться у місті Краматорськ та поширює свою діяльність на Донецьку і Луганську області;

7) територіальне управління, яке знаходиться у місті Київ та поширює свою діяльність на місто Київ, Київську, Черкаську та Чернігівську області.

3. Структура, штатна чисельність територіальних управлінь та положення про них затверджуються Директором Національного бюро.

4. До структури центрального та територіальних управлінь Національного бюро входять інформаційно-аналітичні, оперативно-розшукові та оперативно-технічні, слідчі підрозділи, підрозділи, що здійснюють виявлення майна, яке може бути предметом конфіскації, підрозділи швидкого реагування, забезпечення безпеки учасників кримінального судочинства, представництва інтересів в іноземних юрисдикційних органах, експертні, фінансові, кадрові та інші підрозділи.

5. Гранична чисельність центрального та територіальних управлінь Національного бюро становить 700 осіб, у тому числі не більше 200 осіб начальницького складу.

Стаття 6. Директор Національного бюро

1. Керівництво діяльністю Національного бюро здійснює його Директор, який призначається на посаду за згодою Верховної Ради України та звільняється з посади Президентом України в порядку, визначеному цим Законом. Верховна Рада України за наявності підстав, визначених пунктами 6-10 абзацу другої частини четвертої цієї статті, за пропозицією не менш як однієї третини народних депутатів України від конституційного складу Верховної Ради України може висловити недовіру Директору Національного бюро, що має наслідком його відставку з посади.

2. Директором Національного бюро може бути громадянин України, який має вищу юридичну освіту, стаж роботи за фахом не менше ніж 10 років, досвід роботи на керівних посадах в органах влади, установах, організаціях або міжнародних організаціях не менше ніж п'ять років, володіє державною мовою та здатний за своїми діловими та моральними якостями, освітнім і професійним рівнем, станом здоров'я виконувати відповідні службові обов'язки.

Не може бути призначена на посаду Директора Національного бюро особа, яка впродовж двох років до подання заяви на участь у конкурсі на зайняття цієї посади, незалежно від тривалості, входила до складу керівних органів політичної партії або знаходилася у трудових чи інших договірних відносинах з політичною партією.

Не може бути призначена на посаду Директора Національного бюро особа, яка не відповідає обмеженням, передбаченим частиною першою статті 13 цього Закону.

Не може бути призначена на посаду Директора Національного бюро особа, яка не пройшла перевірку у порядку, встановленому Законом України "Про очищення влади", з метою відновлення довіри до влади та створення умов для побудови нової системи органів влади відповідно до європейських стандартів.

3. Директор Національного бюро призначається строком на сім років. Одна і та ж особа не може обіймати цю посаду два строки підряд.

4. Повноваження Директора Національного бюро припиняються у зв'язку із закінченням строку його повноважень або смертю, а також у разі висловлення Верховною Радою України недовіри Директору Національного бюро, що має наслідком його відставку з посади.

Директор Національного бюро звільняється з посади в разі:

1) подання письмової заяви про припинення повноважень за власним бажанням;

2) призначення чи обрання на іншу посаду за його згодою;

3) досягнення шістдесяти п'яти років;

4) неможливості виконувати свої повноваження за станом здоров'я відповідно до висновку медичної комісії, що створюється за рішенням спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я;

5) набрання законної сили рішенням суду про визнання його недієздатним або обмеження його цивільної дієздатності, визнання його безвісно відсутнім чи оголошення його померлим;

6) набрання законної сили обвинувальним вироком суду стосовно нього;

7) припинення його громадянства України або виїзду на постійне місце проживання за межі України;

8) невідповідності обмеженням щодо сумісництва та суміщення з іншими видами діяльності, передбаченими Законом України "Про запобігання корупції", встановленим рішенням суду, що набрало законної сили;

9) невчасного подання декларації особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування;

10) набуття громадянства іншої держави.

Директора Національного бюро не може бути звільнено, а указ Президента України про його призначення не може бути скасовано, крім підстав, зазначених у цій частині.

Стаття 7. Порядок конкурсного відбору та призначення Директора Національного бюро

1. Кандидати на посаду Директора Національного бюро визначаються комісією з проведення конкурсу на зайняття посади Директора Національного бюро (далі - Конкурсна комісія) відповідно до результатів відкритого конкурсного відбору на зайняття цієї посади (далі - конкурс). Участь у конкурсі можуть брати особи, що відповідають вимогам, визначеним у частині другій статті 6 цього Закону.

2. Організацію та проведення конкурсу здійснює Конкурсна комісія.

3. До складу Конкурсної комісії входять:

- 1) три особи, яких визначає Президент України;
- 2) три особи, яких визначає Кабінет Міністрів України;
- 3) три особи, яких визначає Верховна Рада України.

Членами Конкурсної комісії можуть бути особи, які мають бездоганну ділову репутацію, високі професійні та моральні якості, суспільний авторитет. Не можуть бути членами Комісії особи, зазначені в пунктах 1-3 частини першої статті 13 цього Закону, та особи, уповноважені на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, відповідно до Закону України "Про запобігання корупції".

Конкурсна комісія вважається повноважною в разі затвердження в її складі не менше шести осіб.

4. Рішення Конкурсної комісії вважається прийнятим, якщо за нього на засіданні Конкурсної комісії проголосувало не менше п'яти членів Конкурсної комісії.

5. Голова та секретар Конкурсної комісії обираються нею з числа членів Конкурсної комісії.

Засідання Конкурсної комісії відкриті для представників засобів масової інформації та журналістів. Забезпечується відео- та аудіофіксація і трансляція у режимі реального часу відповідної відео- та аудіоінформації із засідань Конкурсної комісії на Офіційному інтернет-представництві Президента України.

Інформація про час та місце проведення засідання Конкурсної комісії оприлюднюється на офіційному веб-сайті Президента України не пізніше ніж за 48 години до його початку.

Роботу Конкурсної комісії забезпечує орган, що здійснює забезпечення діяльності Президента України.

6. Конкурсна комісія:

1) розміщує оголошення про умови та строки проведення конкурсу;

2) розглядає документи, подані кандидатами на посаду Директора Національного бюро; відбирає із загального числа кандидатів трьох осіб, які, згідно з обґрунтованим рішенням Конкурсної комісії, мають найкращі професійний досвід, знання і якості для виконання службових обов'язків Директора Національного бюро; проводить на своєму засіданні співбесіду з трьома відібраними кандидатами;

3) відбирає шляхом відкритого голосування з числа кандидатів, які пройшли співбесіду, трьох кандидатів, що відповідають вимогам, які ставляться до Директора Національного бюро, та згідно з обґрунтованим рішенням Конкурсної комісії мають найкращі професійний досвід, знання і якості для виконання службових обов'язків Директора Національного бюро;

4) оприлюднює інформацію про кандидатів, які подали заяву на участь у конкурсі, а також рішення Конкурсної комісії про відбір трьох кандидатів для подання їх кандидатур на розгляд Президента України;

5) проводить повторний конкурс у разі відхилення усіх кандидатів у зв'язку з їх невідповідністю вимогам, що ставляться до Директора Національного бюро, або непроходженням ними спеціальної перевірки.

7. Не пізніше ніж за два місяці до завершення строку повноважень Директора Національного бюро або упродовж 14 днів з дня дострокового припинення його повноважень (звільнення) у порядку, встановленому цим Законом, формується Конкурсна комісія.

Конкурсна комісія розміщує оголошення про умови та строки проведення конкурсу на зайняття посади Директора Національного бюро в загальнодержавних друкованих засобах масової інформації та на офіційному веб-сайті Президента України.

8. Особа, яка претендує на участь у конкурсі, подає у визначений в оголошенні строк такі документи:

1) заяву про участь у конкурсі з наданням згоди на проведення спеціальної перевірки відповідно до Закону України "Про запобігання корупції" та на обробку персональних даних відповідно до Закону України "Про захист персональних даних";

2) автобіографію, що містить: прізвище, ім'я та по батькові (за наявності), число, місяць, рік і місце народження, громадянство, відомості про освіту, трудову діяльність, посаду (заняття), місце роботи, громадську роботу (у тому числі на виборних посадах), членство у політичних партіях, у тому числі в минулому, наявність трудових або будь-яких інших договірних відносин з політичною партією упродовж року, що передує поданню заяви (незалежно від тривалості), контактний номер телефону та адресу електронної пошти, відомості про наявність чи відсутність судимості;

3) декларацію про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру за рік, що передує року, в якому було оприлюднено оголошення про конкурс, за формою, що визначена Законом України "Про запобігання корупції";

4) інші документи, передбачені законами України "Про державну службу", "Про запобігання корупції".

Відомості з поданих відповідно до цієї частини документів підлягають оприлюдненню упродовж трьох робочих днів після закінчення строку подання заяв на конкурс на офіційному веб-сайті Президента України, крім відомостей, які відповідно до Закону України "Про запобігання корупції" віднесені до інформації з обмеженим доступом та відомостей про контактний номер телефону, адресу електронної пошти кандидата.

9. Спеціальна перевірка проводиться щодо трьох кандидатів, відібраних Конкурсною комісією для подання їх кандидатур на розгляд Президенту України.

10. Відібрані Конкурсною комісією три кандидати подаються на розгляд Президенту України для визначення одного.

Президент України протягом десяти днів з дня внесення на його розгляд Конкурсною комісією відповідного подання вносить на розгляд Верховної Ради України подання про надання згоди на призначення Директором Національного бюро визначеної ним кандидатури.

Після надання згоди Верховною Радою України щодо призначення Директора Національного бюро Президент України видає відповідний указ.

У разі ненадання Верховною Радою України згоди на призначення кандидата на посаду Директора Національного бюро Президент України вносить на розгляд Верховної Ради України для надання такої згоди іншу визначену ним кандидатуру з урахуванням відібраних Конкурсною комісією.

У разі якщо Верховна Рада України не надала згоди на призначення жодного з кандидатів, Конкурсна комісія проводить повторний конкурс.

Стаття 8. Повноваження Директора Національного бюро

1. Директор Національного бюро:

1) несе відповідальність за діяльність Національного бюро, зокрема законність здійснюваних Національним бюро оперативно-розшукових заходів, досудового розслідування, додержання прав і свобод осіб;

2) організовує роботу Національного бюро, визначає обов'язки першого заступника, заступників Директора Національного бюро;

3) координує і контролює діяльність його центрального та територіальних управлінь;

4) затверджує структуру та штатну чисельність центрального та територіальних управлінь Національного бюро;

5) видає у межах повноважень накази і розпорядження, дає доручення, які є обов'язковими для виконання працівниками Національного бюро;

6) призначає на посади та звільняє з посад першого заступника та двох заступників Директора Національного бюро, працівників центрального управління, директорів та заступників директорів територіальних управлінь Національного бюро;

Зміст

ВСТУП	3
ЗАГАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ЩОДО ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ ТА БОРотьБИ ІЗ ЇЇ ПРОЯВАМИ В УКРАЇНІ	5
ІСТОРІЯ СТВОРЕННЯ І СТАНОВЛЕННЯ НАБУ	8
ПЕРША РЕДАКЦІЯ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «Про Національне антикорупційне бюро України».....	10
Указ Президента України «Про утворення Національного антикорупційного бюро України».....	57
Указ Президента України «Про призначення А. Ситника Директором Національного антикорупційного бюро України»..	58
ЮРИДИЧНИЙ СТАТУС НАБУ. МЕТА, ЦІЛІ, ОСНОВНІ ЗАВДАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ БЮРО	95
КОМПЕТЕНЦІЇ НАЦІОНАЛЬНОГО АНТИКОРУПЦІЙНОГО БЮРО УКРАЇНИ.....	99
ПОРЯДОК ДІЯЛЬНОСТІ НАБУ. ОРГАНІЗАЦІЙНА СТРУКТУРА БЮРО	107
ОСОБЛИВОСТІ ГРОМАДСЬКОГО КОНТРОЛЮ У ДІЯЛЬНОСТІ НАБУ	113
ПРАКТИЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ НАБУ ПІД ЧАС ВОЄННОГО СТАНУ	118
НОРМАТИВНО-ПРАВОВА БАЗА	128
ЗАКОН УКРАЇНИ «Про Національне антикорупційне бюро України».....	128
ЗАКОН УКРАЇНИ «Про запобігання корупції»	202
ЗАКОН УКРАЇНИ «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення».....	367
ПОСТАНОВА КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ від 16 лютого 2022 р. № 132 «Питання Ради громадського контролю при Національному антикорупційному бюро»	531

ПОСТАНОВА КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ від 18 грудня 2015 р. № 1167 «Про співвідношення між посадами начальницького складу і посадами державних службовців Національного антикорупційного бюро».....	543
ПОСТАНОВА КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ від 30 березня 2016 р. № 251 «Про встановлення розміру доплати за спеціальне звання осіб начальницького складу Національного антикорупційного бюро»	545

НАВЧАЛЬНО-ПРАКТИЧНЕ ВИДАННЯ

НАЦІОНАЛЬНЕ АНТИКОРУПЦІЙНЕ БЮРЮ УКРАЇНИ

ІСТОРІЯ СТВОРЕННЯ
ОСНОВНІ ЗАВДАННЯ ТА КОМПЕТЕНЦІЯ
ОСОБЛИВОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ПІД ЧАС
ВОЄННОГО СТАНУ
НОРМАТИВНО-ПРАВОВА ОСНОВА
ДІЯЛЬНОСТІ

Оригінал-макет підготовлено
ТОВ Видавничий дім «Професіонал»

Підписано до друку 23.01.2023. Формат 60x84 1/16.
Друк цифровий. Папір офсетний. Гарнітура Times New Roman.
Умовн. друк. арк. 35,25.

ТОВ «Видавничий дім «Професіонал»

Свідectво про внесення суб'єкта видавничої справи
до державного реєстру видавців, виготівників
і розповсюджувачів видавничої продукції
серія ДК № 1533

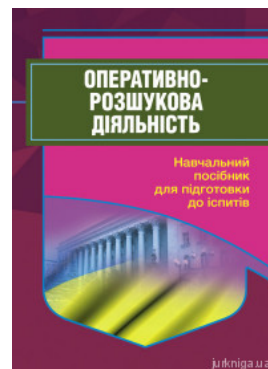
Книги, які можуть вас зацікавити

Кримінальний
процесуальний кодекс
України

Кримінальний кодекс
України

Оперативно-розшукова
діяльність. Навчальний
посібник для
підготовки до іспитів

Проблеми
розслідування
економічних злочинів

Судові промови
державного
обвинувача та
адвоката-захисника у
кримінальному
судочинстві України

Статути Збройних сил
України. Збірник
законів. Алерта

Перейти до галузі права
Кримінальне право та процес

Перейти на сайт →